

Sygn. akt VI U 1125/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Karolina Chudzinska - Koczorowicz

Protokolant – stażysta Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2018r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 5 czerwca 2017r., znak: (...)

w sprawie: J. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę socjalną

- 1) zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 5 czerwca 2017r., znak: (...) i przyznaje ubezpieczonej prawo do renty socjalnej na okres od 1 lipca 2017r. do 31 maja 2020r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz ubezpieczonej kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 1125/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 czerwca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił J. K., począwszy od dnia 1 września 2015r., prawa do renty socjalnej na podstawie ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (tekst jednolity Dz. U. z 2013r., poz. 982 ze zm.), uzasadniając swoje stanowisko orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 1 czerwca 2017r., która nie uznała ubezpieczonej za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona, domagając się jej zmiany i przyznania żądanego świadczenia, bowiem spełnia wszystkie warunki niezbędne do jego przyznania, w tym jest nadal całkowicie niezdolna do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując się ponownie na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył co następuje :

Zgodnie z art. 4 ustawy wskazanej wyżej – renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało :

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia,
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia,
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Przy czym całkowicie niezdolną do pracy w myśl art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.) jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy zarobkowej.

Mając na uwadze, że kwestią sporną w przedmiotowej sprawie był stan zdrowia ubezpieczonej i jego wpływ na zdolność do pracy, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych, lekarzy następujących specjalizacji :

- psychiatry,
- psychologa,
- specjalisty medycyny pracy,

którzy rozpoznali u ubezpieczonej zaburzenia schizoafektywne.

Zdaniem biegłych sądowych – ubezpieczona z punktu widzenia psychiatryczno – psychologicznego jest nadal całkowicie niezdolna do pracy, przy czym niezdolność ta będzie trwać do 31 maja 2020r. Ubezpieczona jest, jak wskazali biegli, systematycznie leczona z powodu zaburzeń schizoafektywnych, jednak występujące u ubezpieczonej objawy powodują znaczne trudności w organizowaniu codziennego toku zajęć, w zakresie współpracy, motywacji oraz wykonywania i wydajności pracy. Aktywizacja zawodowa w przypadku ubezpieczonej stanowi integralną część długoterminowej strategii leczenia chorób psychicznych. Zdaniem biegłych sądowych ubezpieczona nie jest zdolna do podjęcia pracy na otwartym rynku pracy. Biegli zwrócili też uwagę na zaliczenie ubezpieczonej do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym – kod O2P, co dodatkowo wskazuje na znacznie ograniczone możliwości funkcjonowania ubezpieczonej w środowisku, ze względu na występujące deficyty i zdolności przystosowawcze.

Jedynie zastrzeżenia do opinii wniósł organ rentowy podnosząc, że podczas badania ubezpieczonej nie stwierdzono takiego stopnia zaburzeń stanu

psychicznego, który powodowałby całkowitą niezdolność do pracy. Stwierdzeniu całkowitej niezdolności do pracy przeczy też, zdaniem organu rentowego, aktywność zawodowa ubezpieczonej.

W opinii uzupełniającej biegli sądowi podtrzymali swoje stanowisko podkreślając, iż aktywność zawodowa stanowi integralną część długoterminowej strategii leczenia chorób psychicznych, jednak ubezpieczona nie jest zdolna do regularnego wykonywania zatrudnienia w celu osiągnięcia wynagrodzenia na otwartym rynku pracy.

- dowód- opinia uzupełniająca (k. 53 akt).

Sąd nie uwzględnił kolejnych zastrzeżeń zgłoszonych przez ZUS, stanowiły one jedynie zwykłą polemikę ze stanowiskiem biegłych. Należy przy tym zauważyć, odnosząc się do podniesionej w zastrzeżeniach kwestii pracy, iż ubezpieczona wyjaśniła, że pracę wykonywała w domu, przy czym sama regulowała czas jej wykonywania w zależności od samopoczucia.

Trzeba też podkreślić, że ubezpieczona pobierała już rentę socjalną od 18 czerwca 2013r. do 30 czerwca 2017r., tj. przez ponad 4 lata.

W tej sytuacji Sąd pozytywnie ocenił opinię biegłych sądowych, która w sposób kompleksowy przedstawia stan zdrowia ubezpieczonej i związane z nim dolegliwości oraz w sposób jasny, logiczny i przekonujący wyjaśnia przyczyny, dla których należy uznać, iż ubezpieczona jest nadal całkowicie niezdolna do pracy. Należy przy tym zauważyć, iż opinie wydawali biegli specjaliści z zakresu schorzenia, które dolega ubezpieczonej, a oparta ona została na przeprowadzonych badaniach i dokumentacji medycznej.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinię biegłych sądowych uznał, że

odwołanie ubezpieczonej zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, jak w pkt 1 wyroku.

Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w pkt 2 wyroku zawarto orzeczenie o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, bowiem biegli dysponowali w zasadzie tą samą dokumentacją medyczną, co organ rentowy, zatem miał on podstawy do wyjaśnienia sprawy i wydania decyzji analogicznej, jak rozstrzygnięcie Sądu.

O kosztach orzeczono w myśl art. 98 k.p.c.

SSO Karolina Chudzinska - Koczorowicz